

Anneriek van Heugten

Een geheim achter glas

δ

1.

‘Ziezo, Lars, alles is geregeld.’ Met een tevreden gezicht drukt mama op de uittoets van de telefoon en legt ze het ding op tafel.

Lars kijkt verstrooid op. Hij was zo ingespannen aan het spelen op zijn PlayStation 3 dat hij geen idee heeft waar zijn moeder het over heeft.

‘Wat is er geregeld?’ vraagt hij daarom.

‘Je verjaarspartijtje natuurlijk’, lacht zijn moeder.

‘Of was je vergeten dat je vrijdag over twee weken jarig bent?’

Lars krijgt een onheilspellend gevoel als hij naar mama’s zelfvoldane gezicht kijkt. Hij heeft het nog helemaal niet over een feestje gehad en toch is alles al geregeld? Hij zucht.

Mama heeft natuurlijk weer iets op eigen houtje zitten bekokstoven. Dat zou niet de eerste keer zijn. Ze regelt altijd alles voor iedereen. Of je er nou om gevraagd hebt of niet.

‘Nou?’ vraagt mama. ‘Wil je niet weten wat ik geregeld heb?’

Ze komt naast Lars op de bank zitten en streelt hem vleierend over zijn krullen.

‘Ja, hoor’, mompelt Lars ongeïnteresseerd.

‘Zo klink je anders niet’, vindt mama.

‘Maar ik zal het je vertellen. Zet even dat spel stil, alsjeblieft. Ik vind het niet leuk als je speelt terwijl ik tegen je praat.’

Fronsend drukt Lars de pauzeknop in en hij kijkt mama terughoudend aan.

Die pakt zijn beide handen vast. Haar ogen glanzen als ze zegt: ‘Ik heb contact gehad met een bureau dat gespecialiseerd is in verjaarspartijtjes, ook voor grote groepen.

Ze hebben een fantastisch plan uitgewerkt om je een onvergetelijke dag te bezorgen.’

‘Bureau?’ vraagt Lars. ‘Moet een bureau mijn verjaardag regelen?’

Mama knikt enthousiast.

‘Het feest is op de zaterdag na je verjaardag. ’s Morgens worden jullie opgehaald met een bus. Jullie gaan naar Duinvoorde, waar jullie in kleine groepjes met een helikoptervlucht mee mogen. Terwijl de helikopter onderweg is, worden er voor de anderen allerlei activiteiten georganiseerd. Tussen de middag lunchen jullie in een chic restaurant. Als iedereen met de helikopter mee is geweest, brengt de bus jullie naar een feestzaal waar een dj een spetterend verjaardagsfeest zal verzorgen. Nou? Wat vind je ervan?’

Lars is totaal overrompeld door de woordenstroom van zijn moeder. Hij kijkt haar verbijsterd aan.

‘Je bent helemaal sprakeloos, hè?’ lacht zijn moeder.

Ze trekt hem tegen zich aan en knuffelt hem.

Lars moet het even laten bezinken. Dan vraagt hij:

‘Een bus? Wie heb je dan allemaal uitgenodigd?’

‘O, nog niemand’, antwoordt mama.

‘Maar het lijkt me zo leuk om je hele klas te vragen. Ik bedoel, twaalf is toch een beetje een speciale verjaardag. Het is je laatste jaar op de basisschool. Volgend jaar valt jullie klas uit elkaar, als jullie naar de middelbare school gaan. Je zou het niet alleen als verjaardagsfeest kunnen zien, maar ook als een soort afscheid van je basisschooltijd.’

‘De hele klas? Mama, dat wil ik helemaal niet. Kan ik niet gewoon een feestje geven voor mijn vrienden?’

‘Gekke jongen. Dit is toch veel leuker.

Wil je soms niet met een helikopter mee?’
‘Jawel, maar ...’
‘Nou dan. Wees niet ondankbaar.
Lieverd, ik doe het voor jou, hoor.’
Lars haalt diep adem en vraagt: ‘Ga jij ook mee?’
Mama trekt verbaasd haar wenkbrauwen op.
‘Ik? Nee, joh, ik kan hier niet weg.
En je wilt toch niet dat ik je op je vingers zit te kijken
waar al je klasgenoten bij zijn? Maar maak je niet druk,
de mensen van dat bureau
weten precies hoe ze jullie moeten vermaken.’
Ze kijkt op haar mobieltje. ‘Ik moet nu weg,
lieverd, ik heb een afspraak met een leverancier.’
Vrolijk grist ze haar tas van een stoel
en ze verdwijnt door de openstaande tuindeuren naar buiten.
Lars kijkt haar met een donkere blik in zijn ogen na.

2.

Lars heeft geen zin meer om verder te spelen.

Hij staat op, zet de PlayStation uit

en sloft de trap op naar zijn kamer.

Op de overloop klinkt muziek. Die komt uit de kamer van Ron, de halfbroer van Lars. Hij is achttien.

Ron is de zoon van mama, maar niet van papa.

Toen Ron anderhalf was, zijn papa en mama getrouwd en heeft papa Ron geadopteerd.

Ze praten nooit over de echte vader van Ron.

Ineens zwaait de deur van Rons kamer open.

‘Ha, broertje’, groet Ron. ‘Wat kijk je sip. Is er iets?’

Lars haalt zijn schouders op en wil doorlopen naar zijn kamer, maar Ron pakt hem bij de schouder. Lars kijkt opzij

en ziet de leren armband met ijzeren punten om Rons pols.

Ongewild moet hij grinniken. Hij weet dat mama een gruwelijke hekel heeft aan Rons kledingstijl.

Zijn t-shirts met skeletten en zombies, zijn paardenstaart, de gescheurde jeans en de zwarte leren broeken, zijn kettingen en armbanden ... Mama kan een hoop regelen, maar niet hoe haar oudste zoon eruitziet!

‘Lach je me uit?’ plaagt Ron. ‘Wacht, ik zal je leren!’

Hij grijpt Lars om zijn middel en tilt hem zomaar in de lucht.

Dat kost geen enkele moeite, want Lars is klein en tenger, terwijl Ron lang en gespierd is.

Lars voelt de ijzeren punten van de armband tegen zijn buik.

Gelukkig zijn ze niet echt scherp.

‘Je armband prikt!’ roept hij. ‘Zet me neer!’

‘Alleen als jij zegt wat er aan de hand is’, zegt Ron.

‘Jahaa!’ kreunt Lars.

Ron draagt Lars zijn kamer in

en gooit hem met een zwaai op het bed.
Hij geeft een draai aan de volumeknop
van zijn audio-installatie om de muziek zachter te zetten.
Lars krabbelt overeind en leunt met zijn rug tegen de muur.
‘Mijn verjaardag’, zegt hij somber.
‘O, laat me raden’, onderbreekt Ron hem.
‘Mama heeft iets supergeweldigs
voor je geregeld omdat je twaalf wordt,
liefst met de hele klas erbij, omdat twaalf een mijlpaal is
en het de laatste keer is dat je jarig bent op de basisschool.’
Lars’ mond valt open. ‘Hoe weet jij dat?’
‘Hé’, grinnikt Ron. ‘I’ve been there!
Ik ben ook ooit twaalf geworden.
Reken maar dat ze hetzelfde wil doen als je zestien wordt,
en weer als je achttien wordt, en waarschijnlijk weer
als je eenentwintig wordt.’
‘Maar toen jij zestien en achttien werd ...’
hakkelt Lars. ‘Ik heb daar niks van gemerkt.’
‘Ik had het meegemaakt op mijn twaalfde’,
vertelt Ron. ‘Ik vond er geen bal aan.
Een heleboel kinderen waar ik niks mee had,
en mama en papa zelf hadden het te druk om erbij te zijn.
Toen ik zestien werd, ben ik niet komen opdagen
op dat geweldige feest.
Ik ben ’s nachts uit het raam geklommen,
heb een taxi gebeld en heb me naar een vriend in Duinvoorde
laten brengen die niet was uitgenodigd.
’s Morgens konden ze het feestvarken niet vinden.
Ik had een briefje achtergelaten,
maar ik had er niet bij verteld waar ik naartoe was.
Mama en papa waren witheet! Ik heb nog twee maanden
huisarrest gehad, maar dat had ik ervoor over.’
‘Waarom weet ik dat niet?’ fronst Lars.

‘Ik geloof dat jij uit logeren was gestuurd’, zegt Ron.
‘Was jij niet naar tante Francien?’
‘O ja!’ roept Lars. ‘Dat was in de herfstvakantie!’
‘Juist’, grijnst Ron. ‘En toen mijn achttiende verjaardag naderde, heb ik gedreigd hetzelfde te doen als ze weer een feest voor me zou organiseren waar ik zelf niks over te zeggen had. Dus dat heeft ze toen uit haar hoofd gelaten. En ik denk dat ik voor mijn eenentwintigste niks te vrezen heb. Nu probeert ze het ook bij jou. Vertel op, wat voor geweldigs heeft ze in petto?’
Lars vertelt wat mama van plan is. Als hij uitverteld is, vraagt Ron: ‘En wat wil je zelf het liefst?’
‘Ik zou graag een slaapfeestje willen’, zegt Lars.
‘Maar niet met de hele klas. Alleen met Daan, Izmet, Amber, Margot en Gina. In een van de huisjes op het park. Gewoon met z’n zessen in een bungalow, met slaapzakken en luchtbedden en veel chips, frisdrank en dvd’s. Dat is alles.’
Ron zuigt zijn wangen naar binnen en knikt nadenkend.
‘Ik praat wel met mama’, belooft hij.

3.

Twee weken later, op de zaterdag na Lars' verjaardag, staan Lars, Gina, Amber, Izmet, Daan en Margot gepakt en gezakt voor de receptie van bungalowpark Hoogduinen, dat eigendom is van Lars' ouders. Lia, de receptioniste, kijkt hen vriendelijk aan.

‘Dag jongens. Wat kan ik voor jullie doen?’

‘Wij komen inchecken, mevrouw’, zegt Lars plechtig.

‘Mogen wij alstublieft de sleutel van ons huisje?’

‘Nou zeg, Lars’, grinnikt Amber.

‘Zo beleefd ben je anders nooit.’

‘Poeh’, snuift Lars. ‘Ik heb heus wel goede manieren, hoor.’

Lia schiet in de lach. Ze loopt naar het enorme rek achter haar en pakt er een sleutel af. Samen met een plattegrond van het park legt ze hem op de balie.

Met een pen zet ze een kruisje bij een van de huisjes.

‘Dit is uw cottage. Nummer S022.

De kortste weg om ernaartoe te gaan is ...’

‘Ik ken de weg wel, hoor’, lacht Lars.

‘En waarom gebruik je dat rare Engelse woord?’

Dat doen papa en mama ook altijd en ik vind het stom.’

Lia kijkt hem gespeeld streng aan.

‘Hé, waar zijn die goede manieren ineens gebleven?

Wilt u me niet onderbreken, me-neer?

Ik zeg “cottage” omdat dat het beleid van het park is.

Dat klinkt luxer dan gewoon “huisje”.’

Margot, Amber en Gina beginnen te giechelen om het verbouwereerde gezicht van Lars. ‘Eigen schuld’, grijnst Izmet tegen hem. ‘Jij begon met officieel te doen!’

Lars rolt met zijn ogen. ‘Het blijft gewoon een huisje, hoor.’

Als Lia klaar is met uitleggen, grist hij de sleutel van de balie,

maar Lia laat hen nog niet gaan. Ze duikt onder de balie en steekt een pakketje in een ondoorzichtig plastic hoesje uit naar Lars. Die begint te kreunen.

‘Nee, hè, Lia’, roept hij. ‘Moet dat echt?’

‘Wat dacht je?’ schatert Lia. ‘Jullie willen behandeld worden als echte gasten, toch? Nou, daar hoort dit pakketje ook bij.’

‘Wat is het?’ vraagt Daan nieuwsgierig.

‘Een schoonmaakpakket. Er zitten een vuilniszak, een vaatdoekje, een dweil, een afwasborstel en een klein flesje schoonmaakmiddel in.

Het is de bedoeling dat jullie de cottage netjes achterlaten. In de kast in het halletje vinden jullie een stofzuiger, een emmer en een trekker.

En pas op, hè, we komen controleren!’

‘Maar het is maar voor één nacht!’ roept Lars.

Hij kijkt verbaasd naar Lia. Meent ze het nou echt?

Lia buigt zich over de balie, neemt het pakketje terug en fluistert: ‘Oké, voor deze keer dan.

Jullie hoeven niet schoon te maken.’

Ze scheurt het pakketje open en haalt de vuilniszak eruit.

‘Neem deze wel mee, en morgen even stofzuigen, hè.

En nu wegwezen. Ik zie daar ...’ en ze trekt haar gezicht in een ernstige plooi, ‘... échte gasten aankomen.’

Ze maakt een wuivend gebaar met haar hand en is meteen daarna vol aandacht voor het gezin dat het receptiegebouwtje binnenkomt.

Ze lopen naar buiten. In de verte horen ze de klokken van het kerkje van Zandplaat luiden.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Gina.

‘Is er iemand dood of zo?’

Daan kijkt haar verbaasd aan. ‘Weet je dat dan niet?’

Mijn moeder zegt dat Alfred W. vandaag wordt begraven.’

‘Wie?’

‘Alfred W.’, herhaalt Daan, met een gezicht alsof ze die allemaal zouden moeten kennen.

‘Een crimineel die hartstikke berucht was in de jaren tachtig van de vorige eeuw.’

‘En waarom wordt die in Zandplaat begraven?’ vraagt Amber.

‘Hij is hier geboren’, grinnikt Daan.

‘Mijn vader zegt dat, toen hij nog een klein jongetje was, hij Alfred W. weleens in het dorp zag lopen.’

‘Daarom reed er vanochtend een televisieauto door de straat!’ begrijpt Margot. Ze snuift.

‘Belachelijk, al die aandacht voor een doodgewone boef.’

‘Ik ben benieuwd wie er op zo’n begrafenis komt, behalve zijn familie en de pers’, zegt Izmet.

‘Wie weet loopt Zandplaat nu wel vol met vermomde criminelen!’

‘Hou op, zeg’, huivert Gina.

Het kloggelui verstomt.

‘Gaan we nu eindelijk naar onze bungalow?’ vraagt Lars.

‘Zeg, Lars,’ wil Margot weten, ‘hoe komt het dat je nou toch een slaapfeestje mag geven?’

‘Ron heeft met mama gepraat’, zegt Lars.

Ze zijn intussen bij huisje S022 aangekomen en hij steekt de sleutel in het slot.

‘Hij heeft gezegd dat ik het helemaal niet leuk vond dat ze al van alles geregeld had. Hij vroeg of ze vergeten was wat hij gedaan had op zijn zestiende verjaardag, en als ze niet wilde dat ik dat ook deed, dan moest ze me nu mijn verjaardag op mijn eigen manier laten vieren. Blijkbaar heeft het gewerkt, want mama heeft het bureau afgebeld.’

‘Toffe broer heb jij’, vindt Amber.

‘Hij ziet er wel een beetje eng uit’, griezelt Gina.

‘Met die rare kleren en dat lange haar.’